

католическо то духовенство. Нъ съ това заедно той лекомислено писалъ лошо и за всичко то християнство. За да не срѣшта цензурни мъчнотии Волтеръ понѣкога покривалъ подь було нападенията си така, каквото да не се разбира, че той напада французи ти и католичество то, а други народи и други земи. Негови ти списанья често се гонили; нѣкои отъ тѣхъ били изгорени. Последни ти 20 години отъ животъ тъ си Волтеръ прѣкаралъ въ едно швейцарско село Фернеа, близу до Женева. Той си напиль тамъ крѣпость и живель като князь. Тогава той билъ на връхъ тъ на слава та си и си писвалъ приятелски съ нѣкои кралє (запр., съ Фридриха II и съ Екатерина II). Отъ тамъ излизали и скоро се прѣскали по цѣла Европа негови ти дребни поетически произведения, трагедии, романи, исторически и философски съчинения и други (той умрѣлъ въ 1778 год.).

Монтеске, като Валтера, нѣколко врѣме живѣлъ въ Англия; и той много почиталъ английски ти уредби, нъ ги изучилъ по-осново и ги зель за примѣръ за французи ти. Свои ти мисли затова, какъ трѣбова да се нареди държавата, Монтеске изложилъ въ прочуто то си съчинение »Духъ на закони ти«, надъ които работилъ 20 години. Тая книга я имали всякога на столъ тъ си най-голѣми ти държавни люде въ XVIII вѣкъ.

Жанъ Жакъ Русо, който билъ синъ на единъ женеvски часовникарь, млади ти си години прѣкаралъ въ сиромашия и съ скитничество отъ занаятъ на занаятъ. Найсетнѣ дошълъ въ Парижъ и се поминовалъ повече съ прѣписване ноти. Дижонската академия въ това врѣме обѣштала награда на оногова, който напише едно съчинение съ тая тема: »Наука та и искусство то помогнаха ли за подобрене то на нрави ти?« Русо написалъ една книга, въ която сладкодумно доказалъ, че ужъ просвѣщение то поврѣдило човѣчество то, заштото го отдалечило отъ първа